

מסורת הש"ס

(א) וְלֹא יִמְדַּע כִּי אִי
מִסּוּפֵי פִי' וְכִי
בְשִׁלְמוֹת, (ב) וְלֹא יִמְדַּע
כִּי רִאשׁוֹ בִּי, (ג) וְלֹא יִמְדַּע
(ד) וְלֹא יִמְדַּע כִּי לִמְדָּה, (ה)
(ו) וְלֹא יִמְדַּע כִּי הִגִּיד וְכִי
בְשִׁלְמוֹת וְכִי בְּמִסּוּפֵי
וְלֹא יִמְדַּע, (ז) וְלֹא יִמְדַּע
(ח) מִסּוּפֵי פִי'.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הוֹאֵה הוֹצִיא
דָּקל הַסֵּד וְהוֹצִיא דָּקל
עָנִי עֵץ שְׁקוּרִין לֹדֶר
וְפִרֵי שְׁלוֹ קוֹרֵין בִּי"ש
וְקַעֲבֵד גִּדְרִי (ב) תוֹב ד"ה
אִמֵּר רַבִּי כִּי וְאִי נָעַם שְׁמִי
וְרַבִּי יוֹסֵף קִסְרֵר לְעֹלָם
כִּי וְלִדְבָרֵי ר' יוֹסֵף לֹא
מִתְנַחֵם (ג) ד"ה בְּהַסְגֵּר כִּי
מִתְנַחֵם בְּהַסְגֵּר שְׂכִיל
לְשִׁחוּךְ דָּהָא:

גליון הש"ס

תוֹב ד"ה אִמֵּר רַבִּי
נִרְאִין וְכִי עֵרֵךְ פְּרִיעָה
וְפִרְשָׁה בְּשִׁחוּת מוֹחֵלֵם
וְשִׁמָּה שְׂמָה יִקְרָא עֵין
מִוִּישׁ פִּי' מִ"ד מְדִינָה:

הגהות הגר"א

[א] וְכִי בְּהַסְגֵּר שֶׁנִּי דִּבֶּר
לִפְנֵי דְחוּי לִיה כִּי פְלִיגִי
בְּהַסְגֵּר רִאשׁוֹן כִּי:

לעני רש"י

בִּי"ר [לדבר] דְּפִנָּה.

מוסף רש"י

הַגְּהוּחָה, מוֹטֵה (סוֹכָה
מִתְנַחֵם).

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן ז.

עין משפט
גזר מצוה

ס ד מ"י פ"ח מה' י"ט
ה' ה' טו"ע א"ח ס'
תקל טע"ג:
ס ב מ"י שס טו"ע
ס:
ס ג ד ה ו מ"י פ"ח
מה' י"ט הלכה ו סג
לחון עה טו"ע א"ח ס'
תקמ טע"ד:
ס ז מ"י פ"ו מה' י"ט
הלכה טו ו ט"ט
מהלכות טומאת צרעת
הלכה ז:

רבינו חננאל

וכמה יתא בין חור
לחור פרסה. ו' יהודה
אומר דין משדה הלבן
כדרכו ומשדה האילן שלא
כדרכו. ת"ר כיצד כדרכו
חופר גומא ותולה בה
מצודה, כיצד שלא כדרכו
נועץ שפור ומכה בקורדום
ומרדה בעפר תחתיה.
ומקריין פירצה במועד. רב
יוסף אמר בהוצא ודפנא,
במתנות תנא צר בצרור,
כלומר כולל באבנים זו
על גב זו, ואינו טח
בטח. אמר רב חסדא לא
שנו שמקריין את הפירצה
אלא כותל גנה (ז) אבל
כותל חצר שפול בונה
כדרכו. אמר רב אשי
מתני' נמי דיקא דעל
כותל גנה אמרה המשנה
ומקריין את הפירצה
במועד. דקתני ובשביעית
בונה כדרכו, דהיינו, אי
יבנה דחצר צריכה למימר
דבונה בשביעית וכי בנין
בשביעית מי אסיר, אלא
לאו דגינה ואע"ג דמיתחו
כמאן דעביד נטירותא
לפירי. תניא כותל הגוהה
לרשות הרבים סותר ובונה
כדרכו מפני הסכנה שלא
יפול על בני אדם. מתני'
ו' מאיר אומר רואין
את הנגעים כו'. תניא
ו' מאיר אומר רואין
את הנגעים להקל, כדי
לטהרו, אבל לא להחמיר.
נ' יוסי אומר לא להקל
ולא להחמיר, שאם אתה
נוקט לו להקל אתה
נוקט לו להחמיר. שגא'
לטהרו או לטמאו. אמר
ר' נרואן דברי ר' מאיר
במוסגר כי רואין להקל
טהור, אבל לא להחמיר
טמא יראה כי הוא
טמא יתורק, ואוקמה רבה

(א) אלו מילות המוספים נראה
שמייתרם הם.

עד כמה עד פרסה. דאין מכירין זה את זה ביותר מפרסה
אפי' בלא נהר א"נ ה"פ כשיש נהר מתי קרויין מכירין
עד פרסה אבל ביותר מיקרי אין מכירין ודוקא דליכא נהר:
תניא ר"ש בן אֶעְזָר אומר. לא ידענא מה הוא אס הוא תנא
שלישי או שמה מילתיה דת"ק מפרש

או שמה י"ל דרבי יהודה מודה בשדה
לכן הסמוכה לשדה האילן וחכמים
מיייר בשדה הסמוכה לצית השלחין
לא בשדה הסמוכה לצית האילן וגראה
לי דגרסינן הכי בלחא שדה לכן
מתירין חכמים ויש ספרים שכתוב
בהן כשאמרו בשדה לכן שלא כדרכו
לא אמרו אלא בשדה לכן הסמוכה
לעיר וקאי על דברי רבי יהודה כו'.
אמר רב אשי מתניתין נמי דיקא.
פסק בתוס' דהר"ר פנך
דהלכתא הכי דכותל חצר מותר
לצנותו ופירש דהיינו דוקא במקום
סמוך להר"ר שיש לו לחוש לנגעים
אבל צין חצר לחצר ומשום צין חצר
אסור לצנותו כדרכו:

אמר רבי נרואן דברי ר"מ
במוסגר. מה שפירש
בקונטרס דמוסגר אסור בתשמיש
המטה לא נדע מניין לו דהא תנן
בפרק קמא דמגילה (ד' ט:) אין צין
מוסגר למוחלט אלא פריעה ופרימה
משמע דלענין תשמיש המטה שוין
דלמאן דאמר מוחלט מותר כל שכן
דמוסגר מותר ולמ"ד דמוחלט אסור
ה"ה מוסגר אסור דהא מוחלט מאי
טעמא דאסור משום דליכא ק"ו
לימי חלוטו כדאמרין בשמעתין והכי
נמי ק"ו לימי הסגירו וגמירין ימי
הסגר מימי ספרו ואי משום דאין
טעון פריעה ופרימה צימי ספרו
נמי אין טעון פריעה ופרימה והא
דקאמר רבא דבגמרא (ז' ט:) לענין
שילוח טומאה זה זה שוין ה"ה לענין
תשמיש המטה הן שוין אלא לא פסיק
ליה לאסור או להיתר וגם מה
שפירש בקונט' דמוסגר אינו משתלח
חוץ לג' מחנות מזה חזר צו דהא
בפרק קמא דמגילה (ז' ט:) קאמר
הא לענין שילוח זה זה שוין ולפי
זה קשה מאי שייך לוואל דלשמו
ולוואל דלמלא במוסגר ובמוחלט
בשלמא לוואל דלמלא יש לישב שהוא
ר"ר פריעה ופרימה כשהוא מוחלט
וטמא טמא יקרא ופורש מבני אדם
צימי חלוטו יותר מצימי הסגירו

אבל לתשמיש שוין ע"כ נראה דהא דקאמר מר סבר לוואל דלמלא נוחא ליה ומר סבר לוואל דלשמו עדיף אמחלט קאי וה"פ
נרואן דברי ר' מאיר במוחלט דרואין דאי מטמא ליה תחילה נמי טמא הוא ואי מטמא ליה מאי אפסדיה דלוואל דלשמו אינו חושש
דלוואל דלמלא עדיף ליה ונרואן דברי ר' יוסי במוסגר דמטמא ליה ופסיד לוואל דלמלא שיהיה טעון פריעה ופרימה וטמא טמא יקרא
וצריך לפרש מבני אדם וגם יפסיד שיטעור שער עתה היה מלמא להיות טהור ואין מלמא עתה לטהר ותנא אחריתא סבר לוואל דלשמו
נוחא ליה והכי פירשו נרואן דברי ר' מאיר דרואין במוסגר דאי מטמא ליה לא יפסיד דשיניק מוסגר ומוחלט דינם שוה חוץ מפריעה
ופרימה ובהך הפסד אינו חושש אפי' קרינא ליה הפסד לוואל דלמלא כדפי' אינו חושש אלא לוואל דלשמו אבל מוחלט אין רואין דאי
מטמא ליה יפסיד לוואל דלשמו דקסבר לוואל דלשמו עדיף ליה מלוואל דלמלא וקל"ל מהו נרואן דברי ר"מ ה"ה לית ליה לרבי
מאיר כלל דהכהן מחויב לומר ואי צעי שתיק ור' (ז) קסבר דלעולם כהן אינו רשאי לשמוק כלל ולדברי ר' לא מתנא בשם אבא אלא
רואין להקל ולא להחמיר דאינו רשאי לשמוק כלל והכי הוה ליה למימר נרואן דברי ר' יוסי כו' ואין נרואן דברי יוסי כו' ואי איתא
בשמעתין דטיפת חלב (חולין ד' קט:). **בהסגר ראשון** בואי ע"מא לא פ"גי. מה שפירש בקונטרס בסוף הסגר ראשון ומשום הכי
רואין אי טהור שפיר ואי עומד צעיניו תחילה נמי צבית הכלל היה עומד וקשה דלמלא פשה הנגע ויהיה טמא מוחלט והכי משמע בנגעים
פ"א דארבע מראות הללו מנטרפין זה עם זה וס' לפטור את העומד סוף שבו שני להחליט את שגול צו מחיה או שער לכן בתחילה בסוף
שבו ראשון או בסוף שני לאחר הפטור להחליט את שגול צו פיסיון בסוף שבו ראשון או בסוף שבו שני ויש לפרש בהסגר
ראשון כ"ע לא פליגי דחוי ליה הוי הטעם משום דלטהרו או לטמאו לא שייך למדרש עד שעה שצריך לטמאותו דהיינו בסוף הסגר שני
אבל בסוף הסגר ראשון רואי הוא להסגיר עוד ולא יטמאנו וכל זה דומק לכן נראה דברי רבינו יצחק בהסגר ראשון היינו תחילת הסגר ראשון
שיכול (א) לשמח בהן דהא לא שייך לטהרו או לטמאו בהסגר שני והוא בתחילת הסגר שני שמה אינו יכול לשמוק והוא הדין בסוף הסגר שני:
לטהרו

עד כמה. מרוחקין הני תרי חורי נמלים דכי איכא נהרא ציינוהו
ולכא גישרא דאין מכירין הני צחורי דהני: **עד פרסה.** אי ליכא
פרסה ציינוהו אע"ג דליכא נהרא וליכא מעבר מכירין הני צחורי
דחי: **נועץ שפור.** במקום שהן מזוין ומרדה האדמה וממנך אותן:
הוא. (א) ענפי דקל דתמרים:

דפנא. בִּי"ר וקעבד גדר מדפנא
ומגלל אותה מהוי הדקל: **אר צלור.**
מניח אבנים זה על גב זה: **אמר**
רב חסדא לא שנו. דאמר מתני'
מקריין אבל אינו צונה כדרכו:
כסול גינה. דליכא פסידא יתירא
אי עיילי בה אינשי: **אבל כסול חצר**
צונה כדרכו. דליכא פסידא יתירא
אי עיילי בה גנבי וגנבי ממוניה:
גוסה. שותה ונטוי: **פוסר וצונה**
כדרכו. דהיינו כותל חצר מסייע
ליה לרב חסדא: **מפני הסכנה.**
שלא תפול על הולכי צרשות הרבים:
שלא מפני הסכנה. לא. קשיא לרב
חסדא דאמר ככותל חצר צונה כדרכו
אע"פ דליכא סכנה: **סריץ.** לא
קשיא לרב חסדא דהא דקמני במקום
סכנה היינו דקסבר לא כשגוה וצונה
לה שפיר: **הא.** דקאמר רב חסדא
שלא במקום סכנה צונה כדרכו
כשהיא סתורה קודם לכן אבל לא
סתר לה במועד: **הסס.** במקום
סכנה לסתור משום דליכא סכנה
ולא ליצני דצבנין ליכא סכנה: א"ר.
ללא צני: **ממנעי ולא ספרי.** והוי
סכנה: **מפניסין נמי דיקא.** כרז
חסדא דגינה אינו צונה במועד
כדרכו: **אלא לאו צגינה.** ובשביעית
צונה כדרכו אבל במועד אינו צונה
כדרכו: **מתני' רואין אס הנגעים**
להקל. כלומר רואה הכהן נגע צרעת
במועד לטהר: **לא להחמיר.** שאם
רואה הכהן שהוא טמא אינו אומר
כלום שאם מטמאו נמלא מלערו
במועד ורחמנא אומר (דברים טו)
ושמחת בתוך: **גב' שאם אפה**
נוקט לו להקל אפה נוקט לו להחמיר.
כלומר מאחר שרואה הכהן אומר
צין הוא טמא צין הוא טהור: א"ר
נרואן דברי ר' מאיר במוסגר.
שרואין ודברי רבי יוסי במוחלט:
בהסגר ראשון. שאם מטמא ליה
משמח ליה אי לא מטמא ליה לא
מטמא ליה יותר מדממעיקרא
אלא מוסגר ליה פעם שניה:
בהסגר

אבל לתשמיש שוין ע"כ נראה דהא דקאמר מר סבר לוואל דלמלא נוחא ליה ומר סבר לוואל דלשמו עדיף אמחלט קאי וה"פ
נרואן דברי ר' מאיר במוחלט דרואין דאי מטמא ליה תחילה נמי טמא הוא ואי מטמא ליה מאי אפסדיה דלוואל דלשמו אינו חושש
דלוואל דלמלא עדיף ליה ונרואן דברי ר' יוסי במוסגר דמטמא ליה ופסיד לוואל דלמלא שיהיה טעון פריעה ופרימה וטמא טמא יקרא
וצריך לפרש מבני אדם וגם יפסיד שיטעור שער עתה היה מלמא להיות טהור ואין מלמא עתה לטהר ותנא אחריתא סבר לוואל דלשמו
נוחא ליה והכי פירשו נרואן דברי ר' מאיר דרואין במוסגר דאי מטמא ליה לא יפסיד דשיניק מוסגר ומוחלט דינם שוה חוץ מפריעה
ופרימה ובהך הפסד אינו חושש אפי' קרינא ליה הפסד לוואל דלמלא כדפי' אינו חושש אלא לוואל דלשמו אבל מוחלט אין רואין דאי
מטמא ליה יפסיד לוואל דלשמו דקסבר לוואל דלשמו עדיף ליה מלוואל דלמלא וקל"ל מהו נרואן דברי ר"מ ה"ה לית ליה לרבי
מאיר כלל דהכהן מחויב לומר ואי צעי שתיק ור' (ז) קסבר דלעולם כהן אינו רשאי לשמוק כלל ולדברי ר' לא מתנא בשם אבא אלא
רואין להקל ולא להחמיר דאינו רשאי לשמוק כלל והכי הוה ליה למימר נרואן דברי ר' יוסי כו' ואין נרואן דברי יוסי כו' ואי איתא
בשמעתין דטיפת חלב (חולין ד' קט:). **בהסגר ראשון** בואי ע"מא לא פ"גי. מה שפירש בקונטרס בסוף הסגר ראשון ומשום הכי
רואין אי טהור שפיר ואי עומד צעיניו תחילה נמי צבית הכלל היה עומד וקשה דלמלא פשה הנגע ויהיה טמא מוחלט והכי משמע בנגעים
פ"א דארבע מראות הללו מנטרפין זה עם זה וס' לפטור את העומד סוף שבו שני להחליט את שגול צו מחיה או שער לכן בתחילה בסוף
שבו ראשון או בסוף שני לאחר הפטור להחליט את שגול צו פיסיון בסוף שבו ראשון או בסוף שבו שני ויש לפרש בהסגר
ראשון כ"ע לא פליגי דחוי ליה הוי הטעם משום דלטהרו או לטמאו לא שייך למדרש עד שעה שצריך לטמאותו דהיינו בסוף הסגר שני
אבל בסוף הסגר ראשון רואי הוא להסגיר עוד ולא יטמאנו וכל זה דומק לכן נראה דברי רבינו יצחק בהסגר ראשון היינו תחילת הסגר ראשון
שיכול (א) לשמח בהן דהא לא שייך לטהרו או לטמאו בהסגר שני והוא בתחילת הסגר שני שמה אינו יכול לשמוק והוא הדין בסוף הסגר שני:
לטהרו